Turismul de mase se poate dezvolta şi mai mult în oraşul Bucureşti

In 1962, activitatea turistică din Capitală a marcat o creştere simţitoare faţă de anii precedenţi. Comisiile de turism şi alpinism din cadrul asociaţiilor sportive din Capitală au trecut la organizarea unei activităţi susţinute, mobilizînd un număr mare de oameni ai muncii în această plăcută şi recreativ-educativă activitate sportivă.

PE PANOUL DE ONOARE

Printre asociaţiile fruntaşe se numără Spartac, Vestitorul, Dîmboviţa, Confecţia, Zefirul şi altele. De pildă, A.S. Spartac, care are ca preşedinte al comisiei de specialitate pe tov. Traian Tuhai, a angrenat, anul trecut, peste 6000 de oameni ai muncii în cele şapte excursii organizate. Alte sute şi sute de persoane au luat parte la trei serbări cîmpeneşti organizate la pădurea Băneasa.

O altă asociaţie sportivă cu rezultate bune în activitatea turistică este Vestitorul. O muncă susţinută depune aci preşedintele comisiei de turism-alpinism, tov. Ştefan Paichide. Anul trecut au avut loc 12 acţiuni turistice în împrejurimile Capitalei, la Snagov şi pe Valea Prahovei. Situaţii asemănătoare pot fi întîlnite la Dîmboviţa, Confecţia şi Zefirul, unde comisiile de turism conduse cu multă pricepere de activişti ca Paul Vesa, Maria Ionescu, Rada Băeţeanu şi ing. Constanţa Stănciuc, au obţinut rezultate bune.

DE CE AU RĂMAS ÎN URMĂ ?

Nu acelaşi lucru putem spune despre comisiile de turism-alpinism din asociaţiile sportive Stela, I.D.P.B., S.P.C. şi Sfatul popular al raionului Tudor Vladimirescu. Ele au desfăşurat o slabă activitate turistică. De pildă, ultima dintre asociaţiile sportive citate, avînd ca preşedinte al comisiei pe tov. Maria Ionescu, nu a organizat nici o acţiune turistică de la constituirea comisiei ! In acelaşi timp tov. A. Calajan, preşedintele comisiei de turism-alpinism de la S.P.C., s-a ocupat mai mult de concursurile de orientare turistică, subapreciind activitatea turistică de mase.

Cu toate că a fost trasată sarcina ca pînă la 1 iunie 1962 să se creeze în toate asociaţiile sportive din ţară comisii de turism şi alpinism, în Bucureşti, mai precis în cadrul clubului sportiv Olimpia există încă asociaţii în care nu au fost create nici pînă în prezent aceste comisii. Citeva exemple : A.S. Bumbacul de pe lîngă Uzinele textile 7 Noiembrie, Macul roşu, Depoul I.T.B. Dudeşti.

MAI MULTA PREOCUPARE PENTRU TURISMUL DE MASE

O serie de cluburi sportive bucureştene s-au preocupat (şi rezultatele au fost dintre cele mai frumoase) în mai mare măsură decît pînă acum de popularizarea turismului în rîndul maselor de oameni ai muncii. De pildă, activiştii obşteşti din comisiile de turism-alpinism de la cluburile sportive Unirea, Avîntul şi Metalul 23 August au dus o muncă susţinută pentru realizarea sarcinilor ce le-au avut în acest domeniu. Merită a fi evidenţiaţi preşedinţii acestor comisii: Iancu Dumitru (Unirea), Gh. Panu (Avîntul), Gima Eliza (Metalul 23 August).

Spre deosebire de acestea, comisiile de turism-alpinism din alte cluburi sportive din Capitală nu s-au preocupat în suficientă măsură de ducerea la îndeplinire a sarcinilor privind dezvoltarea turismului de mase. Un exemplu negativ îl constituie comisia de specialitate a C.S. Olimpia care, în frunte cu tov. T. Negulici, preşedintele ei, s-a preocupat în exclusivitate de turismul competiţional, lăsînd pe seama comisiilor din asociaţiile sportive problemele turismului de mase.

Aproape aceeaşi situaţie am găsit-o şi la C.S. Voinţa, unde comisia de turism-alpinism (I. Bunescu, preşedinte şi P. Simionescu secretar), s-a preocupat numai de concursurile de orientare, neglijînd turismul de mase. Tot la acest club o serie de activişti printre care şi tov. C. Gaizer s-au ocupat de organizarea concursurilor de orientare numai atunci cînd ele se făceau la munte, neglijînd organizarea acestor competiţii turistice în împrejurimile Bucureştiului, în cadrul Spartachiadei de iarnă.

Este bine ca organele UCFS să controleze şi să analizeze temeinic munca depusă în cadrul comisiilor de turism-alpinism şi, acolo unde se impune, să ia măsurile necesare pentru îndreptarea situaţiei.

★

Activitatea desfăşurată de comisia de turism-alpinism a consiliului orăşenesc UCFS Bucureşti a fost mai intensă decît în alţi ani. Ca urmare, zeci de mii de oameni ai muncii din Capitală au luat parte la excursiile organizate în împrejurimile oraşului sau în diferite locuri din ţară, cu bicicletele, motocicletele etc. De asemenea, a crescut participarea la concursurile de orientare. Rezultatele ar fi putut fi şi mai frumoase dacă în cadrul comisiei orăşeneşti s-ar fi acordat mai multă atenţie îndrumării comisiilor din cadrul cluburilor raionale şi s-ar fi controlat în mod temeinic îndeplinirea sarcinilor. In plus, trebuia dată mai multă atenţie instruirii preşedinţilor şi secretarilor comisiilor de turism-alpinism, ca şi turismului de mase prin organizarea a cît mai multor serbări cîmpeneşti, excursii pe jos, cu bicicletele, vizitări de muzee şi expoziţii etc.

De asemenea, comisia orăşenească nu s-a ocupat în suficientă măsură de organizarea conferinţelor cu caracter turistic-alpin, de educaţia celor ce participă în mod organizat la acţiunile turistice. Pe de altă parte în şedinţele comisiei nu se discută probleme legate de sarcinile, stilul şi metodele de muncă ale comisiilor în subordine, sau de mobilizarea oamenilor muncii la activitatea turistică.

Inlăturîndu-se lipsurile arătate mai sus, activitatea turistică de mase poate lua o dezvoltare şi mai frumoasă în oraşul Bucureşti.

GH. ROMAŞ
GH. CLIBA

Din frumuseţile patriei

Mii şi mii de oameni ai muncii, de toate vîrstele şi profesiile, venit cu schiuri, cu săniuţa sau pe jos, petrec aici clipe minunate.

Foto: P. Romoşan

RUGBI

Atitudini

Aşteptăm arbitraje corecte, competente!

Apropierea campionatului republican şi a celorlalte competiţii de rugbi readuce în discuţie problema arbitrajelor pe care, din păcate, sezonul trecut a menţinut-o aproape permanent în actualitate. Rare au fost întîlnirile la sfîrşitul cărora jucătorii şi, bineînţeles, spectatorii să nu-şi manifeste nemulţumirea pentru calitatea arbitrajului. Nu este vorba de „scăpări", uneori poate fireşti în partide care cer arbitrului o încordare maximă pentru a urmări fiecare fază, ci de greşeli grosolane, evidente pentru toată lumea dar mai puţin pentru... arbitri. Este drept că jocul de rugbi este, în general, mai greu de condus, ridică mai multe probleme şi cere arbitrului nu numai o perfectă cunoaştere a regulamentului ci şi o pregătire avansată, multă experienţă. Dar, nu aceasta este „scuza" pentru arbitrajele de slabă calitate prestate în campionatul trecut. Recent, cu prilejul analizei F.R.R. se arăta că uneori se arbitrează „după ureche", aşa din „ce mai ştie fiecare". Or, această situaţie este inadmisibilă şi explică, în parte, arbitrajele necorespunzătoare prestate la jocurile Griviţa Roşie—Unirea, Steaua—Unirea, CSMS-Iaşi—Steaua, Metalul—Ştiinţa Timişoara etc., partide în care arbitrii Galikovschi, T. Moldoveanu, V. Georgescu şi alţii s-au întrecut în... nerespectarea regulamentului, trecînd cu vederea — în schimb — diferitele abateri ale jucătorilor. Alteori, arbitraje — cum a fost, de exemplu, cel prestat de I. Dumitrescu la meciul Dinamo—Griviţa Roşie — sau la alte întîlniri — au ridicat, pe bună dreptate, problema dacă un asemenea mod de a conduce o partidă nu pune sub semnul întrebării chiar rezultatul jocului.

Este, desigur, lăudabilă iniţiativa colegiului de arbitri şi a federaţiei de specialitate de a organiza acum, înaintea campionatului, un curs de împrospătare a cunoştinţelor la care au fost chemaţi şi arbitri din provincie. Munca de asigurare a unor arbitraje competente trebuie însă continuată, constituind pentru F.R.R. un obiectiv permanent. Ar fi încă greşit să se considere că desfăşurarea acestui curs a rezolvat problema arbitrajelor în rugbi. Aceasta, cu atît mai mult, cu cît s-a constatat în sezonul trecut nu numai o slabă pregătire a unor arbitri, dar şi o pregnantă lipsă de exigenţă, de curaj, de obiectivitate, ceea ce a determinat, în mare măsură, calitatea necorespunzătoare a unor partide şi crearea unor animozităţi pe terenurile de rugbi. Ce gîndesc, oare, jucătorii atunci cînd află că arbitri cum sînt D. Zamfir, C. Zamfir, C. Coeor, în loc să fie preocupaţi de partidele pe care urmează să le conducă, în loc să caute să-şi îndeplinească cum nu se poate mai bine această frumoasă misiune, îşi petrec timpul pînă la joc tîrguindu-se pentru baremuri şi diverse avantaje. Poate, oare, să fie respectat aşa cum se cuvine un arbitru care — aşa cum a făcut I. Milea — vine pe teren în stare de ebrietate ?

Aşadar, nu este vorba numai de necunoaşterea regulamentului ci de o concepţie, de un anumit fel de a răspunde sarcinilor încredinţate de federaţie, de colegiul de arbitri. Şi, considerăm că în această direcţie trebuie să se îndrepte, în primul rînd, munca federaţiei de specialitate. Trebuie explicat fiecărui arbitru că pentru a conduce o partidă sau alta nu este suficientă numai cunoaşterea „aproximativă" a regulamentului. Arbitrul este chemat să asigure desfăşurarea întîlnirii la nivelul cerinţelor, să contribuie la educarea jucătorilor în spiritul deplinei sportivităţi, al stimei faţă de adversar, al respectării cu stricteţe a regulamentului de joc pe care arbitrul îl explică, am putea spune, practic, pe teren.

Sînt şi alte cauze care au generat aceste stări de lucruri ! Apreciind o serie de rezultate bune în munca colegiului de arbitri, nu putem trece însă cu vederea faptul că de multe ori activitatea acestuia a îmbrăcat un aspect birocratic, formal, superficial. Săptămîni la rînd în registrul colegiului de arbitri n-au fost consemnate decît programările la jocuri. Dar, nu era necesar ca măcar lunar acest colegiu să ia în discuţie şi să analizeze pe larg calitatea arbitrajelor, problemele ridicate la diferite jocuri ? Există, se pare, o „teamă" de a nu „supăra" pe cineva, de a nu critica deschis, cu tărie. Aceeaşi mentalitate greşită şi cînd este vorba de a conduce anumite partide, jocuri „cheie", pentru primele sau ultimele locuri în clasament. Şi este regretabil că pe această poziţie s-au situat chiar cei mai valoroşi arbitri de rugbi cum sînt C. Munteanu, J. Oncescu etc., lăsînd răspunderea pe alţi arbitri mai tineri, cu mai puţină experienţă, care, de altfel, au şi greşit în multe cazuri.

Cele cîteva aspecte negative din activitatea arbitrilor de rugbi subliniază, evident, necesitatea ca federaţia de specialitate şi colegiul de arbitri să ia toate măsurile necesare pentru ca asemenea deficienţe să nu se mai repete în campionatul de care ne despart numai cîteva zile. Echipele noastre de rugbi s-au pregătit intens în perioada lunilor de iarnă şi doresc ca în acest sezon să evolueze la un nivel ridicat faţă de anul trecut, să ofere spectatorilor cît mai multe partide de calitate, spectaculoase, să se pregătească permanent pentru a putea aduce ţării noi succese de prestigiu. În îndeplinirea tuturor acestor obiective un rol de seamă revine arbitrilor care, aplicînd cu stricteţe regulamentul în toate împrejurările, dovedind simţ de răspundere şi obiectivitate în aprecierea fiecărei faze, şi sancţionînd curajos orice abatere de la conduita sportivă şi fiind ei înşişi un exemplu de corectitudine, pot şi trebuie să contribuie la creşterea calitativă a jocurilor de rugbi. Iată de ce aşteptăm arbitraje corecte şi competente !

O nouă etapă în „Cupa 6 Martie"

„Cupa 6 Martie" va aduce mîine în întrecere alte două echipe bucureştene, Progresul şi Dinamo, care vor evolua în cadrul unui interesant cuplaj.

Progresul va avea drept adversară formaţia Gloria. Rugbiştii care reprezintă pe metalurgiştii de la uzinele „Republica" au avut o comportare bună, duminica trecută, în compania echipei campioane pe anul 1962, Griviţa Roşie, astfel că ei se anunţă drept un partener dificil pentru „XV"-le Progresului.

În cel de-al doilea meci al cuplajului, echipa Dinamo va întîlni formaţia Unirea. În perspectivă, o partidă atractivă, ştiut fiind că rugbiştii dinamovişti au avut, în ultima vreme, în colegii lor de la Unirea, un adversar greu de depăşit. În plus, rugbiştii Unirii sînt hotărîţi să şteargă impresia lăsată după înfrîngerea suferită în faţa formaţiei Steaua, în prima etapă a competiţiei.

În „deschiderea" cuplajului, Ştiinţa Bucureşti va întîlni, într-un meci amical, echipa Clubului sportiv şcolar.

1 (una) pereche apărători picior...

Astă vară, pe căldura aia toridă, cînd toată lumea era la ştrand, antrenorul de hochei pe gheaţă de la clubul sportiv Voinţa din Capitală, bătea de zor la maşină o adresă către I.D.M.S. : *„Intrucît vom începe curînd antrenamentele, vă rugăm să ne livraţi din depozitul dv. 15 perechi de mănuşi pentru jucătorii noştri de hochei pe gheaţă şi două apărătoare-picior pentru portar. Cu salutări tovărăşeşti..."*

Desigur, antrenorul (om cu experienţă), miza pe faptul că, fiind vară, magazinele de specialitate sînt bine aprovizionate cu material şi echipament de... iarnă. S-a înşelat, bineînţeles, deoarece toate magazinele erau pline cu slipuri şi căşti de baie.

— *Echipament de hochei* — a îndrăznit să întrebe antrenorul — *n-aveţi ?*

— *Avem cît pofteşti* — i s-a răspuns.

— *Mi-ar trebui 15 perechi de mănuşi şi...*

— *Cîte aţi spus ?*

— *Cincisprezece.*

— *Dragă tovarăşe, dă-mi voie să stau pe scaun. Cifra asta m-a impresionat, m-a zdruncinat, m-a uluit pur şi simplu. Le vrei chiar acum ?*

— *Se înţelege !*

— *Tovarăşe casieră, serveşte-ne te rog cu un şerbet.*

— *Nu te mai deranja frate, sînt un client ca oricare altul.*

— *Nu eşti un client ca oricare altul. Eşti providenţa în persoană... Ştiţi, avem în stoc o cantitate mare de echipament de hochei şi nu prea se vinde.*

— *Îl aveţi de mult ?*

— *A, nu. De cîţiva ani...*

— *Şi cui îl mai puteţi vinde aşa demodat ?*

— *Păi, nu spuneaţi...*

— *Spuneam, dar hocheiul modern cere echipament modern.*

— *Ce trataţie, tovarăşe casieră, ia te rog şerbetul de aici !...*

★

Astă toamnă, pe frumuseţea aia de timp, cînd toată lumea se plimba la şosea, antrenorul de hochei pe gheaţă de la clubul sportiv Voinţa bătea de zor la maşină o adresă către I.P.M.S.-Reghin : *Intrucît sezonul de hochei se apropie, vă rugăm să ne confecţionaţi 15 perechi de mănuşi pentru jucătorii noştri şi una pereche apărători-picior pentru portar. Cu salutări tovărăşeşti..."*

Desigur, antrenorul (om cu experienţă), miza pe faptul că, fiind toamnă, I.P.M.S.-Reghin va începe confecţionarea echipamentului de hochei. Nu s-a înşelat, bineînţeles, deoarece la 15 octombrie 1962 I.P.M.S.-ul (prin adresele 5662 şi 3421) confirmă comanda şi fixează şi termenul de livrare.

Vestea a fost sărbătorită la clubul Voinţa. Hocheiştii erau fericiţi. Antrenorul nu-şi mai găsea astîmpăr. In sfîrşit, a venit şi mult aşteptata zi de livrare. Nimic. A venit şi a doua zi. La fel. A 15-a zi dă antrenorul un telefon la Reghin şi întreabă :

— *Ce faceţi, tovarăşi, cu echipamentul nostru de hochei ?*

— *Se lucrează.*

— *Şi cînd e gata ?*

— *Cît de curînd.*

— *Vă mulţumim anticipat.*

— *N-aveţi pentru ce...*

Şi, într-adevăr, n-au avut pentru ce, deoarece după trei luni, adică la 18 februarie 1963, I.P.M.S.-Reghin comunică prin adresa 768 : *„Comenzile emise de dv. pentru livrări în anul 1962, care nu s-au onorat pînă la data de 31.XII.1962 şi-au pierdut valabilitatea... Dacă doriţi să vă confecţionăm şi livrăm 1 (una) pereche apărători-picior pentru portar hochei* (n.r. mănuşile le trimiseseră între timp). *emiteţi o nouă comandă cu termen de livrare 31.III.1963. Cu salutări tovărăşeşti..."*

★

A venit primăvara. Cu tradiţionalele ei mărţişoare, cu temperatura... în uşoară creştere. La clubul sportiv Voinţa, antrenorul de hochei pe gheaţă bate de zor o adresă la maşină : *„Intrucît sezonul de hochei pe gheaţă este pe... sfîrşite, te rugăm, dragă tovarăşe redactor, să ne ajuţi. Nu de alta dar aşa cum se „lucrează" e posibil să rămînem fără echipament şi în viitorul sezon de iarnă."*

V. TOFAN